

odgovor na pitanje zašto Gadamer govori o preliminarnom karakteru pitanja bitka, te zašto pojam bačenosti uzima kao polazište filozofske hermeneutike.

Sličnost filozofske hermeneutike i praktičke filozofije počiva i na tome da razumevanje baš kao i delanje, ostaje uvek rizičan poduhvat i nikada ne dopušta prostu primenu nekog opšteg normativnog znanja na razumevanje koje se tiče iskaza ili tekstova. To dalje znači da razumevanje, tamo gde do njega dođe, predstavlja “shvatanje nečega koje kao novo iskustvo ulazi u celinu našeg vlastitog duhovnog iskustva.” Specifičnost duhovnih nauka počiva na tome što poredak stvari unutar njih nije nalik onome u prirodnim naukama, naime, susret sa vlastitim “predmetom” podrazumeva poretke koji se neprestano obrazuju i približavaju našim vlastitim korenitim učešćem u njima i na taj način doprinose saznanju ljudskih mogućnosti – dovode nas pred nas same.

Teorijsko znanje je znanje *arche* koje nije znanje primene. Aristotelu je, shodno Gadameru, samorazumljivo da znanje u oblasti praktičkog ne pretenduje na samostalnost, već da uvek u sebe uključuje prevođenje u konkretnu primenu. U tom smislu čini se gotovo nemogućim primeniti moderni pojam teorije na praktičku filozofiju, jer nju karakteriše da teži biti praktička. Time se zapravo postavlja odlučujuće pitanje načina ostvarivanja uslova naučnosti koji važe u ovoj oblasti “tim više što njih Aristotel karakteriše samo maglovitom naznakom da su, navodno, manje tačne.” Etika nije deskripcija važećih normi već njihovo utemeljenje, ali odakle filozofiji legitimnost za takav poduhvat ako praktički um već uvek izabira shodno normama? Kod Aristotela se taj problem rešava posebnim uslovima postavljenim pred onoga koji uči i koji sa smislom može da prati teorijsku pouku o praktičkom dobru, naime, prethodnu ukorenjenost u stvari praktičkog.